

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indledning

Økonomiministeren nedsatte den 4. juli 1997 en arbejdsgruppe, der havde til opgave at udarbejde en rapport indeholdende et lovudkast med forslag til, hvorledes direktivet om investorgarantiordninger mest hensigtsmæssigt kunne gennemføres. Arbejdsgruppen har afgivet rapport til Økonomiministeriet i december 1997. Det følgende forslag baserer sig på de overvejelser, der har fundet sted i arbejdsgruppen.

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger. Direktivet er optrykt som bilag til lovforslaget. Bestemmelserne i lov nr. 367 af 14. juni 1995 om en indskydergarantifond der gennemfører Rådets direktiv (94/19/EF) af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger, som ændret ved § 19 i lov nr. 386 af 22. maj 1996, foreslås endvidere overført til forslaget. Som følge heraf foreslås den nuværende lov om en indskydergarantifond ophævet.

1. Lovforslaget

Det er hensigten med lovforslaget at etablere en samlet regulering af garantiordninger for indskydere og investorer i kreditinstitutter, herunder pengeinstitutter, realkreditinstitutter og Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk, samt fondsmæglerselskaber i én lov. De pågældende virksomheder betegnes under ét som investeringsselskaber i henhold til definitionen herom i investeringsservicedirektivet.

Bestemmelserne i den eksisterende lov om en indskydergarantifond videreføres i uændret form for så vidt angår indskud. Derudover er formålet med lovforslaget at tilvejebringe et grundlag til sikring af investorer i tilfælde af, at et investeringsselskab m.v. kommer i økonomiske vanskeligheder, således at kontante midler samt værdipapirer i et vist omfang også dækkes.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at der tilstræbes parallelitet mellem en investor- og en indskydergarantiordning, hvorfor en række af bestemmelserne i den

eksisterende lov om en indskydergarantifond foreslås udvidet til at omfatte en større kreds af institutter og investorer. Det er endvidere den samme kreds af investorer, der udelukkes fra dækning, som det i dag er i Indskydergarantifonden. Dermed vil forbrugerne få en kendt og overskuelig ordning at henholde sig til. Dette er baggrunden for, at der ikke foreslås oprettet en særlig ordning i privat regi til beskyttelse af investorer.

Det har i arbejdsgruppen været fremført, at der kunne oprettes en garantiordning, hvis midler udelukkende består af garantier stillet af 3. mand og/eller forsikringer tegnet af de omfattede medlemmer.

På baggrund af arbejdsgruppens overvejelser anses en sådan ordning ikke for tilstrækkelig robust og betryggende, dels p.g.a. risikoen for opsigelse, herunder en kollektiv opsigelse, af sådanne garantier eller forsikringer, dels som følge af muligheden for, at enkelte institutter ikke vil kunne skaffe de fornødne garantier eller forsikringer.

Arbejdsgruppen har endvidere drøftet, hvorvidt der kunne etableres separate, brancheopdelte garantiordninger. En sådan opdeling ville imidlertid kræve opbygning af ganske betydelige fonde, idet disse hver for sig skulle kunne honorere de kompensationskrav, som lovgivningen stiller til dem også i tilfælde af, at der indtræder mange eller store konkurser i den pågældende sektor. Det vurderes, at det ikke er muligt for alle brancher at etablere en sådan fond.

Forslaget indebærer, at der oprettes en samlet fond, som opdeles i tre afdelinger, en for hver af de delta-gende sektorer.

For at opnå den størst mulige adskillelse mellem de tre afdelinger, uden at der reelt bliver tale om tre separate fonde, foreslås det, at der etableres en række »værn« mellem de tre afdelingers midler. Dette indebærer bl.a., at den enkelte afdeling skal opbruge egne midler, inden de andre afdelinger skal træde til med långivning. Endvidere fastsættes der et maksimum for, hvor stort et beløb den skadesramte afdeling kan låne, ligesom der fastsættes regler for tilbagebetalingen.